

Ο ΑΛΗΣ

ΑΙΖΙΖΕΙ νὰ τὸν παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν. Δικαιοῦ-
ται νὰ καταλάβῃ μίαν σελίδα, ἔστω καὶ γελοιογραφικὴν!

Καθὼς τὸν βλέπετε, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα. Εἶνε τύπος. Ἐσχωρίζει ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν τούρκων αἰχμαλώτων, ποῦ μᾶς ἐφιλοδώρησεν ὁ πόλεμος. Ἀράτης βέρος, μὲ μοῦτρα ὀλοστρόγγυλα καὶ μαῦρα σὰν κάρβουνο, μὲ δόντια μαργαριτάρια, μὲ χεῖλια σὰν κεράσια κηφισσιώτικα, μὲ μάτια ἔξυπνα ποῦ σπιθοβολοῦν, γελαστός, εὐκίνητος, ἀστείος, διαχυτικὸς καὶ τρομερὸς φιλέλλην!

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐξεφύτρωσε στὸν Πειραιᾶ, ἀνθισε καὶ λουλούδισε. Τὸν ἐσήκωσε τὸ κλίμα εὐθύς. Ἐμπῆκε στὴν ἔννοια. Σκλάβος αὐτός, αἰχμάλωτος, νικημένος, ἔννοιωσε ἀμέσως τί θὰ ᾤῃ ἑλληνικὴ ἐλευθερία καὶ ἑλληνικὸς πολιτισμός.

— Γιασασίν τὸ Ἑλλάντα!

— Γιασασίν τὸ Πατισᾶχ Κωσταντῆ!

Δὲν ἀναγνωρίζει οὔτε Σουλτᾶνον, οὔτε Πατισᾶχ, οὔτε τίποτε, παρὰ μόνον τὸ « βασιλῆα Κωσταντῆ ». Ὅρκιζεται ἑλληνιστί, τουρκιστί καὶ ἀραβιστί, ὅτι δὲν ἔννοεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ πλιά « στὸ Τουρκία ». Καὶ νὰ τὸν δέρονται ἀκόμα. Ἄς φύγουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἄς πάνε στὸν ἄνεμο. Αὐτὸς δὲν τὸ κουνάει ἀπὸ τὸ « Ἑλλάντα »! Τὸ ἀγκαπᾶει! Ἐτελείωσε!

Γιὰ τοὺς Βουλγάρους τρέφει μῖσος ἄσπονδον. Θὰ μπορούσε

νά τοὺς ξεσχίση ὅλους μὲ τὰ δόντια του, ἂν τὸν ἄφηναν. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ εὐκόλον, ἡ λύσσα του ἐξέσπασε στὴν κοροϊδία. Ὅταν ἤρχοντο καραβιῆς Βουλγάρων αἰχμαλώτων στὸν Πειραιᾶ, ὁ Ἄλῆς, πρῶτος καὶ καλλίτερος, ἔβγαξε τὸ ἄχτι του :

— Γιούχα τὸ ἀρχοῦντα! — Γιούχα τὸ Μπούργαρο!

— Γιασασὶν τὸ Ἑλλάντα! Γιασασὶν καὶ τσοκ γιασᾶ!

Ἄλλὰ ὁ ἐνθουσιασμός του γιὰ τὸ Ἑλλάντα καὶ ἡ μανία του γιὰ τὸ Ἀρχοῦντα, ἐξέσπασε φρενιασμένη, ὅταν ἔγινε ἡ πομπή — μὰ τί *πομπή*, ἀλήθεια! — τῆς μεταφορᾶς τῶν βουλγαρικῶν λαφύρων ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰ ὅποια συνώδευαν καὶ τοῦρκοι αἰχμάλωτοι. Ὁ Ἄλῆς δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐκαβαλλίκευσε ἓνα κανόνι βουλγάρικο καὶ μὲ τὸ φεσάκι ἀνεμισμένο στὸν ἀέρα ἐξελαργγίζετο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ ἠλέκτριζε τὰ πλήθη ποῦ ἀκολουθοῦσαν ἀσφυκτικά τὸ θέαμα.

Ὁ Ἄλῆς, ἀνεβασμένος ἐπάνω στὸ κανόνι τὸ βουλγάρικο, μαῦρος σὰν τὴ πίσσα, μὲ φωτιῆς τὰ μάτια του, μὲ τὸ γέλιο τὸ μεφιστοφελικό, ἦταν ἓνα εἶδος σατανικὸν σύμβολον: ἡ Νέμεσις προσωποποιημένη!

Ὁ Ἄλῆς ἀπὸ τότε ἔγινε καὶ θὰ μείνῃ τύπος πανελλήνιος. Θὰ λησμονηθοῦν πολλὰ ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ἄλλὰ ὁ Ἄλῆς θὰ μείνῃ ἀξέχαστος. Θὰ ζήσῃ στὴ φαντασία καὶ στὴν παράδοσι τοῦ λαοῦ. Εἶνε ἴδικός μας. Σκλάβος μας αὐτός, μᾶς ἐσκλάβωσε μὲ τὸ αἶσθημά του. Καὶ γιατί ὄχι; Αὐτός, ἓνας ἀβάφτιστος σκυλάραπας, ἐννοίωσε βαθειὰ καὶ ἐκλείσε μέσα του τὴν ἑλληνικὴν ἰδέαν, ἐνῶ ὁ βαφτισμένος ξανθὸς Μπάουτσερ ἐκλείσε ὅλη τὴ βουλγαρικὴ ψυχὴ μέσα... στὴν τσέπη του!.. — Γιασασὶν τοῦ Ἀλῆ!

(Ἰούλιος, 1913)

ΣΑΤΑΝΑΣ

Βουλγαρικὴ ἀπληστία

Ἡ γυναίκα. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω! Θέλω παπούτσια, καπέλλο, φῶρεμα, ὄλα τὰ θέλω, κατάλαβες;

Ὁ ἄνδρας. — Τὰ θέλεις ὄλα; Μὰ ἐσὺ, χριστιανή, δὲν εἶσαι γυναίκα, εἶσαι... ἡ Βουλγαρία!